THE ARTHUR RUBINSTEIN
INTERNATIONAL MUSIC SOCIETY

ISTITUTO ITALIANO DI
CULTURA, TEL AVIV

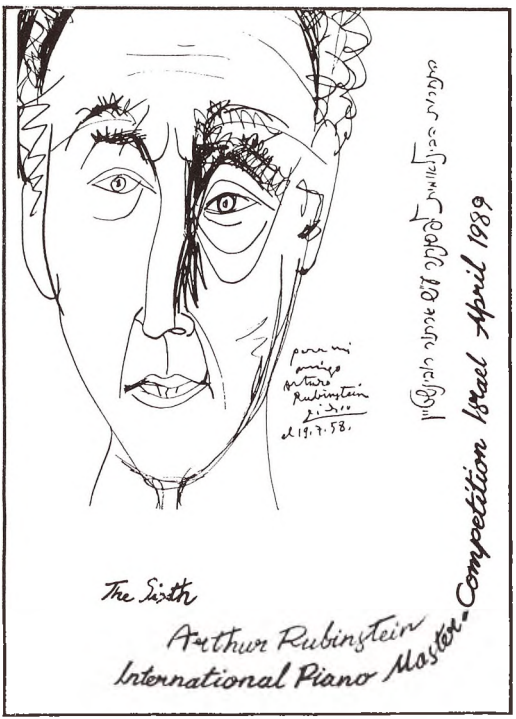

A special "Hommage à Rubinstein" event celebrating The Sixth Arthur Rubinstein International Piano Master Competition

The Arthur Rubinstein International Music Society

was established in 1980 as permanent non-profit institution with the following aims:

— To hold and develop the **Arthur Rubinstein International Piano Master Competition**.
— **To organise Summer Courses, Master Classes, Symposia** and **Seminars**.
— To insitute an **Arthur Rubinstein Award**.
— To grant **Scholarships** to selected, gifted young musicians — candidates for our competitions.
— To **Promote** the **Artistic careers** of the prize winners,
— To establish an **Arthur Rubinstein Central Archive.** To consider as a privilege the collection, organisation and research of documents pertaining to the life, art and work of our patron. Recordings, firms and writings by and about the Maestro are to be processed and serve all educational and musical institutions and researchers.
— To initiate and help in the founding of an **Arthur Rubinstein Chair For Piano** at a University or Music Academy.
— To issue **Publications**, produce films and arrange lectures pertaining to the life and art of our Patron.
— To organise concerts, memorials and **"Festivals in the Great Art of the Piano."**
— To initiate a world-wide series of concerts **"Hommage à Rubinstein"** in the occasion of the 100th anniversary of the Maestro's birth, organised in cooperation with institutions in world music centres.
— To initiate the formation of **Independent Branches of our Society** in world music centres where the Maestro enjoyed his happiest associations, with the aim of creating the **Arthur Rubinstein International Foundation**.

Artists of international stature, friends and admirers of the late Maestro, music institutions and music lovers positively responded to our initiative and entered the project.

The goal of this Foundation is to benefit the world's musical culture through preserving and maintaining the artistic and spiritual heritage of our Patron — one of the greatest artists and humanitarians of our time.

In the light of our patron's specific wish that the Contest and other activities of the Society should not be a burden on the Israel Government, we are interested in making contact with artists and foundations, friends, benefactors and potential donors to request their support.

Join the Circle of Friends
become a Benefactor of
The Arthur Rubinstein
International Piano Master Competition

Shalom Tower, Tel Aviv 61293, Israel, P.O.Box 29404, Tel. 03-651604

Mario delli Ponti

The Italian pianist Mario delli Ponti was immediately considered an important personality in the musical world when he made his debut in 1954. Arturo Toscanini in New York in 1956 and, five years later, Pablo Casals in Puerto Rico, confirmed the unanimous consensus of the public and the critics. Winner of the "Bach Medal" (London 1957), Mario delli Ponti had the opportunity from the very beginning of his career to gain considerable experience and artistic maturity giving hundreds of concerts, not only in the world's major cities, but also in places outside the normal concert circuits, such as Alaska, the Northern Canadian Provinces and Israeli kibbutzim.

During his career Mario delli Ponti has been the guest of many of the most important musical organisations, international Festivals and symphony orchestras. He has made several recordings on LP and Compact Disc for: Italian RCA, Angelicum and Fone. His vast repertoire includes 25 piano concertos and the 32 Beethoven Sonatas; in addition he often performs chamber music with other famous artists and chamber groups.

During 1984—85 he made his third extensive tour of the Soviet Union with a series of solo recitals and orchestra performances. In 1986 he made a new tour in the United States giving concerts as recitalist with orchestra, in chamber groups and teaching in master classes. In the season 1987—88 he made his debut in Japan with a very important tour of solo performances, and will return there in 1990.

Carlo Levi Minzi

Carlo Levi Minzi began his studies at a very young age. He obtained his diploma in Milan to pursue his studies in Moscow with Vladimir Natanson, In Philadelphia with Mieczyslaw Horszowski and with Paul Baumgartner. Both the public and the critics of all main European (Milan, Rome, Paris, Geneva, Munich, Frankfurt, Moscow) and American (New York, Philadelphia, Boston, Chicago) cities have already had a chance to admire him as an impeccable artist as well as the magnitude of his repertoire which extends from Bach to our days, including among other works, the complete sonatas of Mozart, Beethoven and Schubert.

He has recorded LPs, as well as performed for several radio and television stations. He is also very active in chamber music, and has played piano quartets with the Chicago String Trio and duets with Mario delli Ponti. He has given many recitals of contemporary music with several Italian and world permieres of compositions by Berio, Bussotti, Cage, Castaldi, Feldman, de Grandis and Stockhausen.

Bruno Tosi

Bruno Tosi began his career as a reporter and music critic. He is a consultant for the Italian Broadcasting Authority and Italian Television, has written biographies of prominent figures in the musical world, and organises music festivals in Italy. He was the founder of the "Omaggio a Venezia" Festival, which in 1979 was dedicated to Arthur Rubinstein.

His book "Arthur Rubinstein — A Life in Music" was published in Italy in 1986 and includes, in addition to historic photographs of the Maestro, interviews with Nela Rubinstein, Alfredo Mandeli and Pierro Ratagliano. He generously gave all the editorial rights to the Arthur Rubinstein International Music Society in Israel, who in conjunction with the Istituto Italiano di Cultura, have issued an edition of the book in Hebrew. Published by Israel Carmel in Jerusalem and translated by Gayo Shiloni, the Hebrew version includes articles by Michael Ohad, Emanuel Krasovsky and Harold Schonberg.

Gabriel Fauré (1845—1924): "Berceuse" (Lullaby) form the "Dolly Suite" (1894—1897)

Gabriel Fauré is known in musical history as one of the most gifted song writers. Melodic charm, delicate texture and original harmonic inventions make Fauré's songs genuinely touching.

Fauré managed to create the same singing quality in his piano pieces. The Dolly Suite was inspired by a singer, the French mezzo-soprano Emma Bardac, the wife of a rich banker and the mother of a sweet little girl — Dolly. Fauré worked with Mrs. Bardac during the years 1892—1894 and dedicated his song-cycle "La Bonne Chanson" op. 61 to her. The Lullaby was written immediately after the songs. Two years later Fauré completed the other five movements of the suite: Mi-a-ou, Dolly's garden, Kitty's Waltz, Affection and the fast Spanish Dance.

The Dolly Suite became one of the Fauré's most popular pieces. It was orchestrated in 1906 by his friend the composer H. Rabaud.

The Lullaby opens with a short accompaniment pattern, creating the tender gesture of lulling a baby to sleep. On top of the accompaniment comes the main melody — simple, quiet and noble. In the course of the movement the accompaniment enriches itself with inner voices, imitating the melody in a canonic manner.

Eleven years after the completion of the Dolly Suite, Emma Bardac married Claude Debussy. In 1908 musical history was repeated when Debussy wrote "Children's Corner" for another charming young girl, their daughter Chouchou.

Alfredo Casella (1883—1947) Pupazzetti (Little Dolls) 1915 op. 27

The Italian composer Alfredo Casella was the most influential figure in Italian music between the two world Wars. He had an unusually large scope of musical activities as a composer, conductor, pianist, organizer of new music concerts and editor of the subversive music magazine "Ars Nova".

Following his teacher Fauré ("Dolly Suite") and his idols Debussy ("Children's Corner"), Ravel ("Mother Goose") and Stravinsky ("Petrouchka"), Casella tried to bring back lost impressions of childhood. "Pupazzetti" is a short suite, composed of five miniatures describing humoristic episodes of the childrens' world: Little March, Lullaby, Serenade, Little Nocturne and Polka.

The piece was originally composed for piano four hands, in 1915. In that year Casella came back to Italy after 15 years of studying, composing and performing in Paris. This year marks a stylistic transition from refined impressionism, influenced by Debussy and Ravel, to the dramatic rhythmic influence of Bartok and Stravinsky. The piece was re-arranged three years later to a small ensemble of nine instruments and in 1920 to a symphony orchestra.

The first movement, Little March, combines a naive childrens's tune with a dissonant grotesque accompaniment, an immediate collision between the naive world of a child to the cynical world of an adult. The second movement, a sweet lullaby, is more tranquil and refined. A repeated accompaniment figure creates here a dreamy, peaceful atmosphere. The third movement, a fast serenade, starts out softly but turns bitter and grotesque as it proceeds. Casella added the tempo marking — "Lento Amoroso" to the fourth movement, Nocturne. This is a moment of truth: the dolls stop playing games and begin to sing quietly in a human voice. This beautiful mood is abruptly cut, and we switch off to a noisy, vulgar Polka.

The Polka gets wilder and faster, yet it suddenly stops and fades away. Thus the piece ends, taking away with it a sweet yet sour impression of childhood.

Maurice Ravel (1875—1973)
Ma mère L'oye (Mother Goose) (1908—1910)

Two musical goals guided Ravel while composing "Mother Goose": to express the naive mysticism of childhood, and to realize his ideas in a simple score, enabling small children to perform the piece.

Ravel loved children and sometimes acted very childishly himself, yet he was a lonesome type and had no family. The Mother Goose Suite is dedicated to the children of friends. Those two children, Mimi and Jean Godebski, performed the world premiere.

The Mother Goose Suite opens with a dreamy pavane to the Sleeping Beauty. The next movement, Little Tom Thumb, describes little Tom losing his way in the forest. The bread crumbs he was throwing away to mark his way had been eaten up by the birds. We can hear the main theme, describing the winding path in the forest, then Tom's footsteps and finally — bird calls. The third movement, Laideronette, Queen of the Pagodes (little Chinese dwarves) depicts Queen Laideronette taking a bath, while all her servants, pagodes and pagodines are dancing and singing around her. This merry fast movement makes fantastic use of the pentatonic scale, so typical of Chinese music.

The fourth movement, "Conversation of the Beauty and the Beast" depicts an ugly beast (a descending chromatic line in the bass) falling in love with a beautiful girl, and proposing marriage to her (A waltz between the bass melody and a delicate soprano melody). As she finally agrees, the beast turns into a handsome prince.. The spell is musically realized by a pianissimo glissando in the upper register of the piano.

The last movement, The Spellbound Garden, comes back to Sleeping Beauty's legend. A handsome prince comes by, falls in love with the Sleeping Beauty, kisses her, and she finally wakes up. They live happily ever after in that wonderful garden.

Ravel orchestrated the pieces for a symphony orchestra in 1912. Thirteen years later he came back to childhood's stories in his opera "L'enfant et Lel Sortileges" (1925).

Johannes Brahms (1833—1897)
Sonata in F minor for two pianos op. 34a (1863)

The sonata in F minor op. 34 is considered one of the greatest masterpieces in music literature. Listening to this fascinating work one finds it hard to believe that it was the fruit of so much struggle and hesitation. Brahms had serious doubts about the instrumentation of the piece. The sonata was conceived as a string quintet (1862) for two violins, viola and two cellos.

After consulting his friends the pianist Clara Schumann and the violinist Joseph Joachim, Brahms admitted that the texture was too thick for strings. The quintet op. 34 became a sonata for two pianos, op. 34a. Brahms himself perormed the world premiere together with Karl Tauzig — a well-known piano virtuoso who was a student of the legendary Franz Liszt. Only a year later Brahms found the ideal setting — a quintet for piano and strings. Still, he liked the two pianos version, and published it separately.

The sonata has a daring and boldness typical of Brahms's early style. (e.g. piano concerto no. 1, and the piano quartet in G minor). The first movement introduces five different themes, developed in an intense dramatic Beethovenian manner. The second movement, hesitatingly marked as "Andante, Un Poco Adagio", is less dramatic and more intimate. The form and the lyrical spirit of the movement suggests the influence of the German art-song, the Lied, and its masters — Schubert and Schumann. The Scherzo repeats obsessively a rhythmic pattern, whose increased volume and intensity creates an enormous tension and anxiety. Even though it is later contrasted with a happier, middle section, the movement ends with a feeling of an unsolved drama.

The Finale opens with a long and heavy introduction, medidating along with daring harmonies and complexed contrapointal lines. Finally the introduction finds its way from darkness to light, from slow meditation to a rondo-sonata, whose simple, folkloristic main theme leads us to a happy end of a most compelling masterpiece.

Dr. Astrith Baltsan

PROGRAMME

Presentation of the book:
"Arthur Rubinstein — A Life in Music"
Bruno Tosi

Film: "Rubinstein in Venice",
directed by François Reichenbach

Interval

Duo piano recital
Mario delli Ponti and Carlo Levi Minzi
will perform:

Fauré — Berceuse (from the Suite "Dolly")
Casella — Pupazzetti
Ravel — Mother Goose

Interval

Brahms — Sonata in F minor, op. 34b

Sunday 26 March 1989, 8 p.m.
Recanati Auditorium, Tel Aviv Museum

תוכנית

הצגת הספר "ארתור רובינשטיין — החיים למען המוסיקה"
ע"י ברונו טוזי

סרט — "רובינשטיין בוונציה"
הבמאי — פרנסואה רייכנבאך

הפסקה

רסיטל
דואו הפסנתרנים מאריו דלי פונטי וקארלו לוי מינצי

פורה — Berceuse (מתוך הסוויטה "דולי")
קאזלה — בובות קטנות
ראוול — אמא אווזה

הפסקה

ברהמס — סונטה ב־פה מינור אופ' 34 ב'

יום א' 26 במרץ, שעה 20.00
אולם רקנאטי, מוזיאון תל־אביב

מוריס ראוול (1937 — 1875)
סוויטה "אמא אווזה" (10 — 1908)

שני אתגרים מוסיקליים עמדו בפני מוריס ראוול בכתיבת הסוויטה "אמא אווזה": להביע בצלילים את המיסתורין התמים של אגדות הילדות ולהגשים את רעיונותיו המוסיקליים בכתיבה פסנתרנית בהירה ופשוטה כדי שילדים יוכלו לנגן את היצירה בעצמם. ראוול עצמו, שאהב מאוד את עולם הילדות, היה איש בודד וערירי, ללא משפחה. היצירה מוקדשת לילדי חבריו, מימי וג'אן גודבסקי, שאכן נגנו אותה בבצוע הבכורה.

היצירה פותחת בפרק איטי וחלומי — "פאוואן (ריקוד עתיק) ליפהפית היער הנמה". שלושת הפרקים הבאים מספרים על חלומותיה של הנסיכה: "אצבעוני", "מלכת הפגודות" ו"היפה והחיה".

פרק שני, "אצבעוני", מבוסס על צטטה מתוך ספורו של שארל פארו: "כסבור היה אצבעוני שיצליח למצוא את דרכו ביער בעזרת פירורי הלחם שפזר בלכתו. אך הוא הופתע לראות כי אין למצוא את פירורי הלחם. הצפורים באו ואכלו הכל". המוסיקה שוזרת בצלילים את ספור המעשה: מנגינת השביל המפותל, מקצב צעדיו של אצבעוני ובסוף הפרק — ציוץ הצפורים שחטפו את פירורי הלחם.

הפרק השלישי, "לאדרונט, מלכת המאגודות" מבוסס על אגדה מאת הסופרת סרפנטין וורט הידועה בשמה הספרותי — הגב' ד'אולנוי: "לאדרונט, מלכת הפגודות, פשטה בגדיה ונכנסה לאמבט. מיד פתחו הפאגודות והפאגודינים (גמדים סיניים קטנים) בשירה ובנגינה". פרק מהיר ושמח זה מבוסס על סולם פנטטוני, האופייני למוסיקה עממית מן המזרח הרחוק.

הפרק הרביעי, "שיחת היפהפיה עם חיית־הבר" מבוסס על ספור מאת לפרינס דה־בומו, ומתאר דו־שיח בין יפהפיה עדינת־לב לבין מפלצת מפחידה. המפלצת המכוערת, המתוארת במנגינה נמוכה וכרומטית, מתאהבת ביפהפיה ומחזרת אחריה בוולס רומנטי. אך היפהפיה ממאנת להנשא למפלצת מפחידה כל כך. כדרכן של אגדות ילדות, בסוף הספור מוסר הכשוף הרובץ על המפלצת והיא הופכת ברגע אחד (בעזרת גליסנדו חרישי בצלילים הגבוהים של הפסנתר) ל... נסיך יפה־תואר!

הפרק החמישי והאחרון, "הגן המכושף", מחזיר אותנו אל היפהפיה הנרדמת. נסיך יפה־תואר מעורר אותה מתרדמתה, והם מטיילים יחדיו במרחבי הגן הנפלא עד עצם היום הזה...

ראוול עיבד את היצירה לתזמורת סימפונית בשנת 1912. 13 שנה אח"כ חזר שוב אל עולם הילדות באופרה שלו "הנער והכשפים" (1925).

יוהנס ברהמס (1897 — 1833): סונטה לשני פסנתרים אופ' 34 (1863)

הסונטה בפה מינור אופ' 34, אחת מיצירות המופת של המוסיקה הקאמרית, חוברה לאחר לבטים ומאבקים קשים. בהאזנה ליצירה סוחפת ומלהיבה זו קשה לתאר כי היוצר שמאחוריה התלבט בנושא בסיסי כל־כך כמו — התזמור. הסונטה נולדה בתחילה כקוינטט מיתרים (1862) לשני כנורות, ויולה ושני צ'לים; לאחר התיעצות עם שני ידידיו הקרובים הפסנתרנית קלרה שומן והכנר יוזף יואכים הוחלט כי המרקם העשיר והסבוך עלול לאבד את בהירותו בתזמור לכלי מיתר בלבד. כך הפך הקוינטט אופ' 34 לסונטה לשני פסנתרים אופ' 34א. בחורף 1864 נוגנה הסונטה לראשונה. ברהמס עצמו נגן תפקיד פסנתר ראשון יחד עם הפסנתרן הוירטואוז קארל טאוזיג (תלמידו של ליסט). ברהמס הוסיף להתלבט בענין התזמור ורק בקיץ 1864 מצא את שביל הזהב בין שני התזמורים: היצירה כבשה את מקומה המפואר בספרות הקאמרית בקוינטט אופ' 34 לפסנתר ולרבעיית מיתרים. אף על פי כן אהב ברהמס את הגרסה לשני פסנתרים והוציא אותה לאור כגרסה אפשרית נוספת.

ליצירה כוח, דרמה ונועזות המאפיינים את סגנונו המוקדם של ברהמס. הפרק הראשון שוזר ביד אמן חמישה נושאים מנוגדים ויוצר דרמה עשירה במנגינות ליריות ובמקצבים עקשניים וסוחפים. אמנות שילוב המוטיבים ושמירת המתח המתגלה בפרק ארוך זה שומרת את מקומו של ברהמס כממשיך דרכו של אלילו הנערץ בטהובן.

בכותרת הפרק השני מתגלית שוב הסיסנות: "אנדנטה, אך קצת אדג'יו"; "זורם אך בכל זאת איטי..." כאן האווירה פחות דרמטית ויותר אינטימית. הלך הרוח הלירי מביא שתי מנגינות ראשיות בצורת השיר הגרמני האופיני לשוברט ולשומן.

הסקרצו מחזיר אותנו שוב אל הדרמה הבטהובנית רבת־הכוח, כאשר מקצב מנוקד החוזר על עצמו יוצר תחושה של מרדף בלהות. המרדף נרגע מעט בחלק ב', בטריו של הסקרצו והופך לתהלוכה גדולה וחגיגית של אקורדים מורחבים. עם שובו של המקצב המנוקד חוזרת תחושת המרדף וגדל המתח. הפרק מסתיים ללא פתרון.

הפינלה פותח בהקדמה מסתורית, המפלסת דרכה בכבדות. נועזות ההרמוניות והדיסוננטים מזכירה פרקים ברבעיות מאוחרות של בטהובן. הפינלה מוצא את דרכו מן החושך אל האור במנגינה עממית אופטימית, המתפתחת בצורת רונדו־סונטה והופכת ריקוד נמרץ וסוחף בסוף הפרק.

ד"ר אסתרית בלצן

גבריאל פורה (1924 — 1845)
"ברסז" (שיר־ערש) מתוך סוויטת "דולי" (97־1894)

גבריאל פורה קנה לו מקום מרכזי בהסטוריה המוסיקלית כאחד מכותבי השירים הגאוניים ביותר. ואכן, קסמי מנגינותיו, עדינות המרקם והתחכום ההרמוני שבליווי שובים את הלב.

פורה הצליח להקנות לפסנתר אותה איכות שירתית ואינטימית מיוחדת שהעניק ליצירותיו הקוליות. למעשה, נוצרה סוויטת "דולי" לפסנתר בארבע ידיים בהשראת זמרת. בין השנים 1894 — 1892 עבד פורה עם זמרת המצו־סופרן אמה ברדאק, אשת בנקאי פריזאי עשיר ואם לתינוקת חמודה בשם דולי. פורה הקדיש לאמה את מחזור השירים אופ. 61, לפי שירי פול וורלן. מיד לאחר סיום המחזור כתב פורה את "שיר הערש" לדולי הקטנה, ושנתיים אחר כך נכתבו פרקי הסוויטה הנוספים: "מיאו", "גינתה של דולי", "הוולס של קטי" ו־"רכות". בשנת 1897 התווסף הקטע הששי והאחרון — "ריקוד ספרדי" המהווה סיום מבריק לסוויטה כולה.

הסוויטה "דולי" הפכה לאחת היצירות הפופולריות ביותר של פורה, ותוזמרה בשנת 1906 ע"י ידידו המלחין ה. ראבוד.

שיר־הערש הפותח את הסוויטה מציג תבנית ליווי קצרה, החוזרת על עצמה כראוי לתנועת נדנוד עריסת תינוק. המנגינה הנשאת על גבי ליווי זה מצטיינת בפשטות אצילית ורגועת ובזרימה מתמדת. במהלך הקטע מתעשרת תבנית הליווי בקולות פנימיים המחקים בקנון את המנגינה הראשית.

11 שנים לאחר כתיבת "דולי" נשאה הזמרת אמה ברדאק למלחין צרפתי גאוני אחר, והפכה להיות גב' קלוד דביוסי. בתם המשותפת של דביוסי ואמה — שושו — זכתה אף היא ליצירת מופת — הסוויטה "פינת הילדים" לפסנתר סולו (1908) מאת קלוד דביוסי.

אלפרדו קאזלה (1974 — 1883)
"בובות קטנות" (1915) אופ. 27

למלחין האיטלקי אלפרדו קאזלה השפעה מכרעת על המוסיקה האיטלקית במאה ה־20. קאזלה ניחן באישיות מוסיקלית פוריה ורבת־גוונים. הקשת הרחבה של פעילוותו המוסיקלית כללה: הלחנה; ניצוח; פסנתרנות סולנית וקאמרית; כתיבת מאמרי ניתוח ועריכת כתב־עת למוסיקה; הוראה; ניהול וארגון קונצרטים למוסיקה חדישה ברחבי איטליה ואירופה.

ביצירתו "בובות קטנות" שב קאזלה בעקבות מוריו פורה (סוויטת "דולי") דביוסי ("פינת הילדים"), ראוול ("אמא אוזה") וסטרווינסקי ("פטרושקה") אל אגדות ילדות. חמשת המיניאטורות הבונות את היצירה מתארות בצורה חדה והומוריסטית תמונות מעולם הילד: "מרש קטן", "שיר ערש", "סרנדה", "נוקטורן קטן" ו"פולקה".

היצירה נכתבה בגרסתה המקורית לפסנתר בארבע ידיים ב־1915 שנת שיבתו של קאזלה לאיטליה לאחר 15 שנות לימוד וכתיבה בפריס. שנה זו מציינת גם מעבר סגנוני מאמפרסיוניזם מעודן, בסגנון דביוסי־ראוול, לסגנון דרמתי וקצבי יותר בהשפעת ברטוק וסטרווינסקי. היצירה עובדה מחדש שלוש שנים מאוחר יותר ב־1918 לאנסמבל קאמרי של תשעה כלים, וב־1920 לתזמורת סמפונית.

פרק ראשון, מרש קצר וקצוב, משלב מנגינת ילדים פשוטה ותמימה עם ליווי צורם וגרוטסקי; התנגשות מיידית בין עולם הילד התמים עם עולם המבוגר הציני והמפוכח. פרק שני, שיר ערש מתקתק, שוזר בעדינות אמפרסיוניסטית מנגינה אמפרסיוניסטית חרישית. תבנית ליווי קצובה ופשוטה החוזרת על עצמה כל הזמן בפרק זה משרה אווירת שלווה וחלום. פרק שלישי, סרנדה ערנית ומהירה, מתחיל במנגינה שירתית אך הולך והופך קצוב, מריר ובוטה יותר בהמשכו. הסרנדה המתוקה הופכת גרוטסקית לרגע, נעצרת, מתרחקת ונעלמת.

לפרק הרביעי, "נוקטורן קטן", הוסיף קאזלה את הוראת המהירות "איטי ומאוהב" (LENTO AMOROSO). זהו רגע של אמת, רגע בו מפסיקות הבובות להצטעצע ולרגע קט שרות בקול חרישי שיר אהבה אמיתי ואנושי. אולם רגע קט זה נקטע בפתאומיות ואנו עוברים ללא הפסקה אל הפרק החמישי, המסיים — פולקה קצובה, צעקנית וווולגרית. גם הפולקה נקטעת במפתיע וניסיון חוזר להרקיד אותה שוב מוביל להתמוססות והעלמות. כך, במעין אשליה של "היה כלא היה" מסתיימת היצירה.

קארלו לוי מינצי

קרלו לוי מינצי החל את לימודיו בגיל צעיר מאוד. הוא קיבל את תארו במילנו ויצא להמשיך את לימודיו במוסקבה אצל ולדימיר נתנזון, ובפילדלפיה עם מיצ'יסלב הורשובסקי ופאול באומגרטנר. הקהל והמבקרים בכל ערי אירופה (מילנו, רומא, פריס, ג'נבה, מינכן, פרנקפורט, מוסקבה) ואמריקה (ניו־יורק, פילדלפיה, בוסטון ושיקאגו) כבר זכו להתפעל מאמן מושלם זה, וממיגוון הרפרטואר שלו, מבאך עד למוסיקה בת זמננו, וכולל את כל מחזורי הסונטות של מוצרט, בטהובן ושוברט.

הוא הקליט תקליטים רבים והופיע בתחנות רדיו וטלוויזיה. הוא פעיל גם בתחום המוסיקה הקאמרית, וניגן רביעיות פסנתר עם שלישית המיתרים של שיקאגו ודואטים עם מאריו דלי פונטי. הוא ניגן רסיטלים רבים של מוסיקה בת זמננו שכללו כמה בכורות איטלקיות ועולמיות של יצירות מאת בריו, בוסוטי, קייגי, קסטלדי, פלדמן, דה גרנדיס ושטוקהאוזן.

מאריו דלי פונטי

הפסנתרן האיטלקי מאריו דלי פונטי הוכר מיד כאישיות בולטת בעולם המוסיקה, עם הופעת הבכורה שלו ב־1954. ארטורו טוסקניני בניו יורק ב־1956 ופבלו קזלס בפוארטו ריקו ב־1961 ביטאו את ההסכמה הרחבה של הקהל והמבקרים. הוא זכה במדלית באך (לונדון 1957) ומראשית הקריירה שלו היתה לו ההזדמנות לזכות בנסיון רב ובגברות מוסיקלית, אותם השיג כמאות קונצרטים לא רק בבירות העולם, אלא גם במקומות המרוחקים ממסילות פסנתרני הקונצרטים הרגילים, כמו למשל באלסקה, מחוזות קדמה הצפונית וקיבוצים בישראל.

במשך הקריירה שלו היה מאריו דלי פונטי אורח של אירגונים מוסיקליים חשובים, פסטיבלים בינלאומיים ותזמורות סימפוניות. הוא הקליט מספר תקליטים אריכי נגן ותקליטורים עבור אר.סי.איי באיטליה, אנג'ליקום ופונה. הרפרטואר הרחב שלו כולל 25 קונצ'רטי לפסנתר ו־32 הסונטות של בטהובן; בנוסף לכך הוא מנגן לעתים קרובות מוסיקה קאמרית עם אמנים והרכבים קאמריים ידועי שם.

ב־85־1984 הוא קיים מסע הופעות ארוך, שלישי במספר, של רסיטלים והופעות עם תזמורת בברית המועצות. ב־1986 סייר שוב בארה"ב וניגן ברסיטלים, קונצרטים, בהרכבים קאמריים, וכמו כן קיים כיתות אמן. בעונת 8־1987 התקיימה הופעת הבכורה שלו ביפן בשורה של הופעות סולו חשובות, והוא ישוב לשם ב־1990.

ברונו טוזי

ברונו טוזי החל את הקריירה שלו ככתב ומבקר מוסיקה. הוא משמש כיועץ רשות השידור והטלוויזיה האיטלקית, כותב ביוגרפיות אודות אישים בולטים בעולם המוסיקה ומארגן פסטיבלים מוסיקליים באיטליה. הוא יסד את פסטיבל "מחווה לונציה" אשר ב־1979 הוקדש לארתור רובינשטיין.

ספרו של ברונו טוזי "החיים למען המוסיקה", ראה אור באיטליה ב־1986 ומכיל, בנוסף לצילומים היסטוריים של המאסטרו, כתבות עם נלה רובינשטיין, אלפרדו מאנדלי ופירו ראטאלינו. הוא נתן בנדיבותו הרבה את זכויות היוצרים לאגודת ארתור רובינשטיין הבינלאומית למוסיקה, אשר בשתוף פעולה עם המכון האיטלקי לתרבות, הוציאו מהדורה עברית של הספר. אל המהדורה העברית נוספו מאמרים מאת מיכאל אוהד, עימנואל קרסובסקי והרולד שיינברג.

הספר יצא בהוצאת ישראל כרמל ירושלים בתרגומו של גאיו שילוני.

אגודת ארתור רובינשטיין הבינלאומית למוסיקה

נוסדה בשנת 1980 כמוסד ציבורי קבוע (שלא למטרת רווח).

מטרות האגודה הן:

- לקיים ולפתח את **התחרות הבינלאומית לפסנתר** על שם **ארתור רובינשטיין**.
- לארגן **קורסי־קיץ וכתות אמן, סימפוזיונים וסמינרים**.
- למסד **פרס מיוחד ע"ש ארתור רובינשטיין**.
- לעזור **בקידום הקריירה האמנותית של חתני הפרסים**.
- לקיים **ארכיון מרכזי**: לראות כזכות את איסוף, ארגון ומחקר החומר הדוקומנטרי הרב הקשור לחייו, אמנותו ועבודתו של פטרוננו. הקלטות סרטים וחומר כתוב הקשורים לארתור רובינשטיין יעובדו בארכיון זה, כך שיוכלו לעמוד לרשות מוסיקאים, אנשי מחקר ומוסדות חינוכיים ומוסיקליים.
- ליזום ולסייע בהקמת **קתדרה לאמנות הפסנתר** ע"ש ארתור רובינשטיין באחת האוניברסיטאות בארץ.
- להוציא לאור **ספרים ופרסומים**, להפיץ סרטים ולארגן תערוכות והרצאות בנושאים הקשורים לחייו ולעבודתו של המאסטרו.
- ליזום **סידרה עולמית של קונצרטים "מחווה לארתור רובינשטיין"** לציון יום הולדתו המאה של המאסטרו, ולארגן סידרה זו בשיתוף עם מוסדות מוסיקליים בארץ ובעולם.
- לארגן **קונצרטים ו"פסטיבלים בינלאומיים לפסנתר"** ע"ש ארתור רובינשטיין בארץ ובעולם.
- **להקים סניפי האגודה וקרן ארתור רובינשטיין הבינלאומית** במרכזי המוסיקה בעולם אליהם היה המאסטרו קשור באופן מיוחד. סניפים עצמאיים אלה, הרשומים כעמותות שלא למטרת רווח, יפעלו בשיתוף הדוק עם אגודתנו.

אמנים ידועי שם בעולם, ידידים ומעריצים של המאסטרו, מוסדות מוסיקליים, ואוהבי מוסיקה רבים נענו בחיוב ליוזמתנו ונרתמו לפרוייקט זה.

מטרת הקרן היא להעשיר את תרבות המוסיקה בעולם על ידי שימור והפצת המורשת האמנותית והרוחנית של פטרוננו — אחד מגדולי האמנים ואנשי הרוח של זמננו.

לאור משאלתו המפורשת של המאסטרו שהתחרות והפעילות הנושאות את שמו בארץ לא יפלו למעמסה על כספי הממשלה — אגודתנו מעוניינת להתקשר עם אמנים ומוסדות וכן עם ידידים, שוחרים ותורמים פוטנציאליים ולבקש את תמיכתם במפעלנו.

הצטרף לחוג השוחרים והידידים
של התחרות הבינלאומית לפסנתר
ע"ש ארתור רובינשטיין

ת.ד. 29404, תל אביב 61293, טל' 03-651604

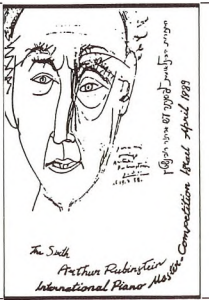

אגודת ארתור רובינשטיין
הבינלאומית למוסיקה

המכון האיטלקי לתרבות
תל אביב

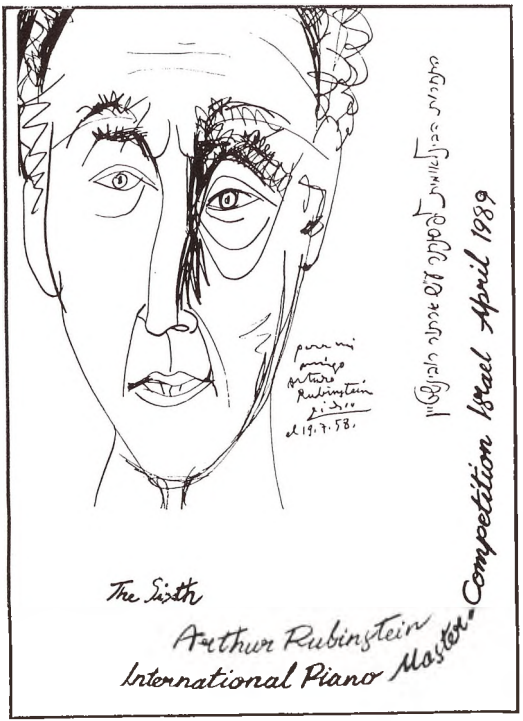

ארוע מיוחד "מחווה לרובינשטיין"
לכבוד
התחרות הבינלאומית השישית לפסנתר ע"ש ארתור רובינשטיין